

KAS IR ROM. 7 MINĒTAIS CILVĒKS?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 7. nodaļa.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tagad, nomiruši bauslībā, esam atbrīvoti no tās, kas mūs cieši saistīja, mēs nu kalpojam pēc jaunā Gara, nevis pēc vecā burta.” (Rom. 7:6)

Sikai dažas nodaļas Bībelē ir radījušas lielākas cīņas par Rom. 7. nodaļu. Attiecībā uz iesaistītajiem jautājumiem adventistu Bībeles komentāros teikts: “[Rom. 7:14-25] nozīme ir bijusi viena no visvairāk diskutētajām problēmām visā vēstulē. Galvenais jautājums ir bijis, vai tik intensīvas morālas cīņas apraksts varētu būt autobiogrāfisks un, ja jā, vai panti attiecas uz Pāvila pieredzi pirms vai pēc viņa atgriešanās. Tas, ka Pāvils runā par savu personīgo cīņu ar grēku, šķiet acīmredzams viņa vārdu visvienkāršākajā nozīmē (salīdzini Rom. 7:7-11). (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 19. lpp., E. Vaita “Liecības draudzei”, 3. sēj., 475. lpp.) Ir arī pavisam skaidrs, ka viņš apraksta konfliktu, ko vairāk vai mazāk piedzīvo katra dvēsele, kas nonāk saskarē un ko pamodina Dieva svētā likuma garīgās prasības.” (“The SDA Bible Commentary”, 6. sēj., 553. lpp.)

Bībeles pētniekiem domas dalās par to, vai Rom. 7. nodaļa bija Pāvila pieredze pirms vai pēc viņa atgriešanās. Lai arī kādu pozīciju cilvēks ieņem, svarīgi ir tas, ka Jēzus taisnība mūs aplāj un ka Viņa taisnībā mēs esam pilnīgi Dieva priekšā, kas apsola mūs svētīt, dot mums uzvaru pār grēku un “izveidot mūs līdzīgus Sava Dēla tēlam” (Rom. 8:29). Šie ir svarīgi punkti, kas mums ir jāzina un jāpiedzīvo, cenšoties izplatīt “mūžīgo evaņģēliju” “katrai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm” (Atkl. 14:6).

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. novembrī.

Miris likumam

Izlasi Rom. 7:1-6. Kādu ilustrāciju Pāvils šeit izmanto, lai parādītu saviem lasītājiem viņu saistības ar likumu, un kādu domu viņš izsaka ar šo ilustrāciju?

Pāvila ilustrācija Rom. 7:1-6 ir nedaudz sarežģīta, bet rūpīga pantu izpēte palīdzēs mums izsekot līdz viņa domai.

Vispārējā vēstules kontekstā Pāvils runā par kalpošanas sistēmu, kas tika iedibināta pie Sinaja kalna. Tas ir tas, ko viņš bieži domā ar vārdu "likums". Jūdiem bija problēma aptvert faktu, ka šī sistēma, ko viņiem bija devis Dievs, beigsies ar Mesijas nākšanu. Tas ir tas, par ko runā Pāvils – jūdu ticīgie vēl joprojām nebija gatavi atstāt to, kas bija bijis tik svarīgs viņu dzīvēs.

Būtībā Pāvila ilustrācija ir šāda: sieviete ir precējusies ar vīrieti. Likums saista viņu pie vīra, kamēr viņš ir dzīvs. Dzīves laikā viņa nevar saieties ar citiem vīriešiem. Bet, kad viņš mirst, sieviete kļūst brīva no likuma, kas ir saistījis viņu pie vīra (Rom. 7:3).

Kā Pāvils attiecina laulības likuma ilustrāciju uz jūdaisma sistēmu? Rom. 7:4, 5.

Kā vīra nāve atbrīvo sievieti no likuma pret vīru, tāpat vecās dzīves nāve miesā, pateicoties Jēzum Kristum, atbrīvo jūdus no likuma, kas viņiem bija jāievēro, kamēr Mesija piepilda tā simbolus.

Tagad jūdi bija brīvi, lai "precētos atkal". Viņi bija aicināti precēties ar augšāmcelušos Mesiju un tādā veidā nest augļus Dievam. Šī ilustrācija bija vēl viens instruments, ko Pāvils izmantoja, lai pārliecinātu jūdus, ka viņi tagad ir brīvi atstāt veco sistēmu.

Un atkal, ņemot vērā visu citu, ko Pāvils un Bībele saka par paklausību desmit baušļiem, nav jēgas pieņemt, ka Pāvils šiem jūdu ticīgajiem teiktu, ka desmit baušļi vairs nav saistoši. Tie, kas izmanto šos pantus, lai pateiktu, ka morāles likumi ir atcelti, patiesībā to nemaz negribētu. Viņi tikai grib pateikt, ka atcelts septītās dienas sabats, nevis visi likumi. Skaidrojot Rom. 7:4, 5 kā mācību, ka ceturtais bauslis ir atcelts, nomainīts vai aizstāts ar svētdienu, šiem vārdiem tiek piešķirta nozīme, kāda tiem nekad nav bijusi.

Grēks un likums

Ja Pāvils runā par visa likuma sistēmu pie Sinaja, kā ir ar Rom. 7:7, kur viņš īpaši piemin desmit baušļus? Vai tas neatspēko vakar nostiprināto pozīciju, ka Pāvils nerunā par desmit baušļu atcelšanu?

Atbilde ir "nē". Mums ir atkal jāpatur prātā, ka vārds "likums" Pāvilam ir vesela sistēma, kas ir iepazīstināta pie Sinaja, ietverot arī morāles likumu, bet neaprobežojās ar to. Tādējādi Pāvils varēja citēt gan to, gan jebkuru citu sadaļu visā jūdu kārtībā, lai izteiktu savas domas. Tomēr, sistēmai pārdzīvojot Kristus nāvi, tā neietvēra morāles likumu, kas bija pastāvējis pat pirms Sinaja un pastāv arī pēc Golgātas.

Izlasī Rom. 7:8-11. Ko Pāvils šeit pasaka par likuma un grēka attiecībām?___

Dievs atklāja sevi jūdiem, pastāstot viņiem sīkāk, kas ir pareizs un kas nepareizs morāles, civilajos, ceremoniālajos un veselības jautājumos. Viņš arī izskaidroja sodu par dažādu likumu pārkāpšanu. Dieva atklātās gribas pārkāpšana šeit ir definēta kā grēks.

Tādējādi Pāvils paskaidro – viņš nezinātu, ka iekārot ir grēks, ja "likums" viņu par to neinformētu. Grēks ir Dieva atklātās gribas pārkāpšana, un, ja Viņa atklātā griba nav zināma, tad nav iespējams zināt, kas ir grēks. Kad cilvēkam tiek atklāta Viņa griba, viņš sāk saprast, ka ir grēcinieks un atrodas zem nosodījuma un nāves. Šajā ziņā cilvēks mirst.

Ar saviem argumentiem šeit un visā nodaļā Pāvils cenšas uzbūvēt tiltu, lai vadītu jūdus, kas godā "likumu", ieraudzīt Kristu kā tā piepildījumu. Viņš parāda, ka likums ir nepieciešams, bet ka tā darbība ir ierobežota. Likums ir domāts, lai parādītu vajadzību pēc glābšanas. Tas nekad nav bijis domāts kā līdzeklis, lai iegūtu šo glābšanu.

"Apustulis Pāvils attiecībā uz savu pieredzi atklāj kādu svarīgu patiesību par darbu, kas ir jāisteno pie atgriešanās. Viņš saka, ka reiz viņš bija 'dzīvs bez likuma' un neizjuta nekādu nosodījumu. 'Bet, kad nāca bauslis', kad viņa sirdsapziņu pamodināja Dieva likums, 'grēks atdzīvojās un es nomiru'. Tad viņš ieraudzīja sevi kā grēcinieku, dievišķā likuma nosodītu. Ievēro, ka tas bija Pāvils, nevis likums, kas nomira." E. Vaitas komentārs "The SDA Bible Commentary", 6. sēj. ,1076. lpp.)

Kādā ziņā tu esi "nomiris" likuma priekšā? Kā šajā kontekstā tu vari saprast, ko Jēzus ir izdarījis tavā labā, dodot tev jaunu dzīvi Viņā?_____

Likums ir svēts

Izlasi Rom. 7:12. Kā mēs saprotam šo pantu kontekstā, par ko Pāvils šeit runā?

Tā kā jūdi godāja likumu, Pāvils paaugstina to visos iespējamajos veidos. Likums ir labs, ja dara to, kas tam jādara, bet tas nevar izdarīt to, kam tas nekad nav bijis paredzēts – glābt mūs no grēka. Tam mums ir vajadzīgs Jēzus, jo likums – vai tā būtu visa jūdu sistēma vai tieši morāles likums – nevar nest glābšanu. Tikai Jēzus un Viņa taisnība, ko mēs iegūstam ticībā, var to izdarīt.

Ko Pāvils apsūdz sava "nāves" stāvokļa dēļ un ko viņš attaisno? Kāpēc šī atšķirība ir tik svarīga? Rom. 7:13.

Rom. 7:13 Pāvils atklāj "likumu" vislabākajā iespējamajā nozīmē. Viņš izvēlas pie sava briesmīgā grēcīgā stāvokļa vainot grēku, nevis likumu. Tas ir, grēks "rosina dažādas iekāres" (Rom. 7:8). Likums ir labs, jo tas ir Dieva valdīšanas standarts, bet kā grēcinieks Pāvils stāv nosodīts tā priekšā.

Kāpēc grēks guva tik lielus panākumus, parādot Pāvilam, ka viņš ir liels grēcinieks? Rom. 7:14, 15.

"Miesīgs" nozīmē ar miesas iekārēm. Tāpēc Pāvilam ir vajadzīgs Jēzus Kristus. Tikai Jēzus Kristus varēja atņemt nosodījumu (Rom. 8:1). Tikai Jēzus Kristus varēja viņu atbrīvot no verdzības grēkam. Pāvils apraksta sevi kā "pārdotu grēkam". Viņš ir grēka vergs. Viņam nav brīvības. Viņš nevar darīt to, ko grib. Viņš mēģina darīt to, ko labais likums viņam ir licis darīt, bet grēks neļauj.

Ar šo ilustrāciju Pāvils mēģina parādīt jūdu vajadzību pēc Mesijas. Viņš jau ir norādījis, ka uzvara ir iespējama tikai žēlastībā (Rom. 6:14). Šī pati doma ir vēlreiz uzsvērtā Rom. 7. nodaļā. Dzīvojot zem likuma nozīmē vergot grēkam, nežēlīgam kungam.

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar to, kā grēks paverdzina? Vai esi kādreiz mēģinājis spēlēties ar grēku, domādams, ka vari to kontrolēt, līdz esi spiests atklāt, ka atrodies ļauna un nežēlīga kunga padotībā? Laipni lūdzu realitātē! Kāpēc tad mums ir jāpakļaujas Jēzum un jāmirst sev ik dienas?

Rom. 7. nodaļā aprakstītais cilvēks

"Bet, ja daru to, ko negribu, tad es piebalsoju bauslībai, ka tā ir laba. Tad nu es vairs neesmu tas darītājs, bet grēks, kas manī mājō." (Rom. 7:16, 17) *Kāda cīņa šeit ir attēlota?* _____

Izmantojot likumu kā spoguļi, Svētais Gars pārlicina cilvēku, ka viņš apbēdina Dievu, nepildot likuma prasības. Pieliekot pūles, lai apmierinātu šīs prasības, grēcinieks parāda, ka viņš vai viņa piekrīt tam, ka likums ir labs.

Kādas domas, ko Pāvils jau ir izteicis, viņš tagad atkārto, lai tās uzsvērtu?
Rom. 7:18-20. _____

Lai liktu cilvēkam izjust savu vajadzību pēc Kristus, Svētais Gars bieži vada viņu cauri "vecās derības" tipa pieredzei. E. Vaita apraksta Israēla piedzīvojumus šādi: "Cilvēki nesaprata savas sirds grēcīgumu un ka bez Kristus nav iespējams ievērot Dieva likumu. Viņi ātri noslēdza derību ar Dievu. Jūtot, ka viņi spēj paši iegūt taisnību, viņi paziņoja: "Mēs darīsim visu, ko runājis Kungs, un mēs klausīsim!" 2. Moz. 24:7. [...] Tikai dažas nedēļas vēlāk viņi jau bija lauzuši savu derību ar Dievu un zemojušies, lai pielūgtu ar rokām darinātu tēlu. Viņi nevarēja cerēt uz Dieva labvēlību ar derības starpniecību, ko viņi bija lauzuši. Tagad, redzot savu grēcīgumu un vajadzību pēc piedošanas, viņi izjuta savu vajadzību pēc Glābēja, kas bija atklāts Ābrahāma derībā." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 371., 372. lpp.)

Neatjaunojot savu nodošanos Kristum katru dienu, daudzi kristieši patiesībā kalpo grēkam, lai arī kā viņi negribētu to atzīt. Viņi spriež, ka realitātē viņi piedzīvo normālu svēttapšanas procesu un ka viņiem vienkārši vēl ir garš ceļš ejams. Tāpēc tā vietā, lai nestu konkrētus grēkus pie Kristus un lūgtu Viņam uzvaru pār tiem, viņi slēpjas aiz Rom. 7. nodaļas, kas, kā viņi domā, saka, ka darīt taisnību nav iespējams. Patiesībā šī nodaļa pasaka, ka nav iespējams darīt taisnību, ja cilvēks ir grēka verdzībā, bet uzvara ir iespējama Jēzū Kristū.

Vai tev ir uzvaras pār sevi un grēku, ko Kristus mums apsola? Ja nav, tad kāpēc? Kādas nepareizas izvēles izdari tu un tikai tu? _____

Glābts no nāves

Izlasi Rom. 7:21-23. Kā tu esi piedzīvojis šo pašu cīņu savā personīgajā dzīvē kā kristietis? _____

Šajā nodaļā Pāvils pielīdzina likumu savos locekļos (savā miesā) grēka likumam. "Ar miesu," kā raksta Pāvils, viņš kalpo "grēka likumam" (Rom. 7:25). Bet kalpošana grēkam un paklausīšana tā likumam nozīmē nāvi (sk. Rom. 7:10, 11, 13). Tādējādi viņa miesa – kalpojot paklausībā grēkam – atbilstoši var tikt aprakstīta kā "šīs nāves miesa".

Prāta likums ir Dieva likums, Dieva gribas atklāsme. Svētā Gara pārliecībā Pāvils piekrita šim likumam. Viņa prāts izlēma to turēt, bet, kad viņš mēģināja to darīt, viņš to nevarēja, jo viņa miesa gribēja grēku. Kurš gan nav izjutis tādu pašu cīņu? Savā prātā tu zini, ko tu gribi darīt, bet miesa kliedz pēc kaut kā cita.

Kā mēs varam tikt glābti no šīs sarežģītās situācijas, kurā atrodamies? Rom. 7:24, 25. _____

Daži domā, kālab pēc tik varenas kulminācijas "Pateicība Dievam caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu" Pāvilam vajadzēja vēlreiz atsaukties uz dvēseles cīņām, no kurām viņš acīmredzami jau bija atbrīvots. Daži saprot pateicības izteikšanu kā iespraudumu. Viņi uzskata, ka šis teksts ir dabisks turpinājums izsauceņam: "Kas mani izraus?", uzskatot, ka šeit – pirms paplašinātas diskusijas par godības pilnu atbrīvošanu (Rom. 8) – Pāvils apkopo to, ko viņš ir pateicis iepriekšējos pantos un vēlreiz atzīst savu nespēku pret grēku.

Citi ierosina, ka ar frāzi "es pats" (KJV) Pāvils domā "atstāts viens, bez Kristus". Lai arī kā tiek saprasts Rom. 7:24, 25, vienam vajadzētu būt skaidram: atstāti vieni, bez Kristus, mēs esam bezpalīdzīgi pret grēku. Ar Kristu mums ir jauna dzīve Viņā, kurā mums – kaut arī "es" pastāvīgi celsies – pieder uzvaras apsolījumi, ja mēs izvēlamies uz tiem balstīties. Tieši tāpat kā neviens nevar elpot, klepot vai šķaudīt tavā vietā, neviens nevar izvēlēties nodoties Kristum tavā vietā. Tikai tu vari izdarīt šo izvēli. Nav cita veida, kā iegūt sev uzvaras, kas mums ir apsolītas Jēzū.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Likuma pārkāpšanā nav ne drošības, ne atpūtas, ne taisnošanas. Cilvēks nevar cerēt, ka viņš stāvēs nevainīgs Dieva priekšā un mierā ar Viņu caur Kristus nopelnu, kamēr viņš turpina grēkot.” (E. Vaita “Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 213. lpp.)

“Pāvils ilgojas, lai viņa brāji redz, ka grēkus piedodošā Glābēja lielā godība ir piešķirusi nozīmi visai jūdu kārtībai. Viņš ilgojas, lai viņi redz arī, ka tad, kad Kristus nāca pasaulē un nomira kā cilvēka upuris, simbols sastapās ar īstenību.

Pēc tam, kad Kristus bija nomiris pie krusta kā grēka upuris, ceremoniālajam likumam vairs nav spēka. Tomēr tas ir bijis saistīts ar morāles likumu un bija cienījams. Tas nesa dievišķu zīmogu un izteica svētumu un Dieva taisnību. Un, ja kalpošana, kas tika atcelta, bija godības pilna, cik daudz lielākai vajadzēja būt godībai, kad Kristus tika atklāts, dodot Savu dzīvību nesošo, svētdarošo Garu visiem, kas tic.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary”, 6. sēj., 1095. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

“Apustulis Rom. 7:25 raksta: ‘Tā nu es ar prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar miesu – grēka bauslībai.’ Šis ir skaidrākais no visiem pantiem, un no tā mēs mācāmies, ka viens un tas pats ticīgais vienlaikus kalpo Dieva likumam un grēka likumam. Vienlaikus viņš ir attaisnots un tomēr grēcinieks („simul iustus est et peccat”); jo viņš saka: ‘Man prāts kalpo Dieva likumam’. Viņš arī nesaka: ‘Mana miesa kalpo grēka likumam’, bet viņš saka: ‘Es pats.’ Tas ir, cilvēks, viena un tā pati persona, ir šajā divkāršajā kalpībā. Šī iemesla dēļ viņš pateicas Dievam, ka viņš kalpo Dieva likumam un lūdz pēc žēlastības par to, ka ir kalpojis grēka likumam. Bet neviens nevar pateikt par miesīgu (neatgrieztu) personu, ka tā kalpo Dieva likumam. Apustulis patiesībā pasaka: Redzat, ir godīgi teikt tā, kā es teicu iepriekš: svētie (ticīgie) vienlaikus ir grēcinieki un taisnie. Viņi ir taisni, jo viņi tic Kristum, kura taisnība viņus aplāj un tiek viņiem pieskaitīta. Bet viņi ir grēcinieki, ievērojot, ka viņi nepiepilda likumu un vēl joprojām viņiem ir grēcīgas iekāres. Viņi ir kā slimi cilvēki, ko ārstē ārsts. Viņi patiešām ir slimi, bet cer un sāk kļūt vai tiek padarīti veseli. Viņi atgūst veselību. Šādi pacienti rada vislielāko kaitējumu, ja viņi lepni paziņo, ka ir veseli, jo viņi cieš atkārtoti, kas ir vēl jaunāk (nekā viņu pirmā saslimšana).” (Mārtiņš Lutērs “Commentary on Romans” 114., 115. lpp.) Vai mēs varam piekrist tam, ko Lutērs šeit raksta, vai nevaram? Grupā pārrunājiet un pamatojiet savas atbildes.